



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. E. M.**, narozena „X“,
bytem „X“,
adresou pro doručování „X“,

proti
žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem, odbor přestupkových agend,**
sídlem Velká Hradební 2336/8, 401 00 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019,
č. j. MMUL/OPA/OP/296480/2018/MaV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend, ze dne 2. 1. 2019, č. j. MMUL/OPA/OP/296480/2018/MaV, kterým bylo zamítnuto její odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

a potvrzeno rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem – Severní Terasa, kancelář tajemníka – oddělení přestupků, (dále jen „městský obvod“) ze dne 5. 11. 2018, č. j. OT/SPR/6272/2018/Beut. Rozhodnutím městského obvodu byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „InfZ“), a to žádost o poskytnutí konečného rozhodnutí vydaného ve věci trestního oznámení podaného paní P. L. na MUDr. J. Š., CSc., která byla městskému obvodu dne 12. 4. 2018 postoupena příslušným oddělením Policie ČR. Současně s návrhem na zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně rovněž domáhala, aby soud zrušil též rozhodnutí městského obvodu, nařídil městskému obvodu požadované informace poskytnout a uložil žalovanému uhradit jí náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby shrnula dosavadní průběh řízení o její žádosti o poskytnutí informace podané dne 27. 10. 2018. Uvedla, že ačkoli žádala poskytnutí více informací a celá její žádost byla odmítnuta, fakticky napadá pouze rozhodnutí v části týkající se poskytnutí konečného rozhodnutí vydaného ve věci trestního oznámení podaného paní P. L. na MUDr. J. Š., CSc. Jelikož však ve věci bylo rozhodnuto jedním výrokem, nemá jinou možnost než napadnout celý výrok.
3. Dále se žalobkyně zabývá argumentací městského obvodu, kterou považuje za nesprávnou, neboť se opírala o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, podle kterého je nutné odlišovat mezi žádostí o konkrétní informaci z konkrétního spisu a žádostí o informace dle InfZ. Toto rozhodnutí považuje žalobkyně za zastaralé, protože se týká starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) a jeho § 23, nikoli § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. nového správního řádu, jak nesprávně uvedl městský obvod ve svém rozhodnutí. Navíc citace uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu (text psaný kurzívou na str. 2, druhý odstavec rozhodnutí městského obvodu) vůbec není citací daného rozsudku Nejvyššího správního soudu ani Sbírky rozhodnutí NSS. Takovouto citaci považuje žalobkyně za závažné pochybení úřednice, která rozhodnutí vyhotovila, přičemž se domnívá, že stejnou chybou jsou zatížena i další rozhodnutí vydaná městským obvodem v obdobných věcech, neboť rozhodnutí je pravděpodobně založeno na šabloně.
4. Na aktuálně účinný správní řád není rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, podle žalobkyně možné použít ani analogicky, protože je v rozporu s metodickým doporučením Ministerstva vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly. Tento metodický pokyn přitom městský obvod sám citoval. V metodickém pokynu (dostupném na <https://www.mvcr.cz/odk2/clanek/metodicke-materialy-k-zakonnym-zmocnenim.aspx?q=Y2hudW09Mw%3d%3d>, str. 8) je výslovně uvedeno, že „*správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nablížení do spisu, a uplatní se proto jen v případě žádostí, které jsou svým obsahem žádostmi o nablížení do spisu. Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listiny či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ*“.
5. Dále městský obvod podle žalobkyně zcela opomněl aktuální judikaturu NSS, když Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 7 As 64/2013, uvedl, že „*neposkytnutí kopie rozhodnutí o přestupku je zcela nedůvodným a neproporcionálním* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

omezením práva na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění". Podle žalobkyně se takového nedůvodného a neproporcionálního omezení práva na informace, které postrádalo jakékoli racionální zdůvodnění, městský obvod dopustil, když bez bližšího odůvodnění s odkazem na ochranu soukromého života MUDr. Š., CSc., odmítl poskytnutí informace. Vůbec přitom nezohlednil, že trestní oznámení na MUDr. Š., CSc., bylo podáno v souvislosti s výkonem jeho zaměstnání pro společnost Krajská zdravotní, a.s., jejímž jediným akcionářem je Ústecký kraj. Jedná se tak fakticky o zaměstnance kraje, navíc zaměstnance entity, jejíž činnost je téměř výhradně financována prostřednictvím plateb ze systému veřejného zdravotního pojištění. Navíc trestní oznámení, o jehož výsledek žalobkyně žádala, se týká chování MUDr. Š., CSc., kterého se dopustil během pracovní doby, na pracovišti a v přímé souvislosti se svým zaměstnáním vůči pacientům Krajské zdravotní, a.s. Je zde proto podle žalobkyně jednoznačně dán veřejný zájem na poskytnutí požadované informace, který v testu proporcionality převáží nad právem MUDr. Š., CSc., na ochranu osobního a soukromého života. To by podle ní městský obvod zjistil, kdyby test proporcionality znal a v daném případě jej aplikoval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu odmítl, příp. jako nedůvodnou zamítl. Nejprve uvedl, že žádost žalobkyně ze dne 27. 10. 2018 nebyla žádostí ve smyslu InfZ a povinný subjekt ji nebyl povinen vyřizovat, neboť ji žalobkyně v rozporu s § 14 odst. 3 InfZ nezaslala na elektronickou podatelnu povinného subjektu, ale na běžný mail zaměstnance povinného subjektu „X“, a to navíc bez uznávaného elektronického podpisu. Podle správního řádu se v případě emailu neopatřeného uznávaným elektronickým podpisem vůbec nejedná o podání, není-li takové podání v zákonné lhůtě potvrzeno. Městský obvod proto neměl vydávat rozhodnutí, a jestliže takovéto „rozhodnutí“ on i žalovaný vydal, nejde o rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti kterému by v případě napadeného rozhodnutí bylo možné podat žalobu.
7. K poukazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 7 As 64/2013, žalovaný uvedl, že v projednávaném případě jeho závěry nelze aplikovat, neboť v dané věci soud rozhodoval o přístupu k informacím týkajícím se okolností protiprávního jednání, kterého se dopustila osoba veřejně činná, konkrétně soudce Obvodního soudu pro Prahu 9, kdy ze strany soudce došlo ke korupčnímu jednání, neboť se z titulu své funkce pokusil působit na výkon úřední pravomoci Policie ČR. Takové jednání osoby veřejně činné přestává být soukromou věcí a stává se věcí veřejného zájmu. Naopak zaměstnanecký poměr MUDr. J. Š., CSc., z něj podle žalovaného nečiní veřejného funkcionáře ani osobu veřejně činnou, u kterých by bylo v případě informací vypovídajících o jejich veřejné nebo úřední činnosti možné poskytovat informace i bez jejich souhlasu.
8. Stejně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na ochranu osobních údajů MUDr. J. Š., CSc., s tím, že právo na informace není bezbřehé, na podporu čehož přednesl rozbor judikatury a ustanovení Listiny základních práv a svobod, InfZ, zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“). Na základě spisových materiálů městského obvodu žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla osobou zainteresovanou na předmětných událostech, event. dotčenou na svých právech, dle spisu neměla postavení účastníka řízení ve smyslu § 68 zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a v řízení nevystupovala ani v pozici svědka či poškozeného. Z formulace žádosti je dále zjevné, že žalobkyni byla totožnost osoby odpovědné za spáchání přestupku známa, dle § 4 písm. a) ZOOÚ se tedy jedná o určený subjekt údajů. V případě eventuálního poskytnutí „anonymizovaného“ rozhodnutí, tj. rozhodnutí bez jména, příjmení, data narození, trvalého pobytu atd. osoby odpovědné za přestupek, by se jednalo ve smyslu uvedeného ustanovení o určitelný údaj subjektu údajů, a to zcela prostým přiřazením poskytnutých informací k údajům týkajícím se totožnosti osoby odpovědné za přestupek, které jsou žalobkyni již známy. I v případě znečitelnění údajů by tedy přesto tyto údaje bylo možné jednoznačně vztáhnout k určitelnému subjektu údajů.

9. Žalovaný dále uvedl, že z žádosti žalobkyně nevyplýval konkrétní účel a cíl poskytnutí požadované informace. Podle něj by v tomto případě, kdy žadatelka nebyla žádným způsobem zainteresována na konkrétním řízení, byl zásah do chráněných zájmů na straně dotčeného subjektu nepřiměřený. Bylo by totiž možné očekávat, že dosažený prospěch při poskytnutí informace by byl zejména svou mírou menší než nepříznivý následek jí způsobený. Upřednostnil proto právo na ochranu osobních údajů a soukromí dotčené osoby. Závěrem žalovaný na podporu svého závěru citoval z komentářové literatury k § 2 a § 11 odst. 4 InfZ.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného k žalobě označila za nepravdivé tvrzení žalovaného, že žádost o poskytnutí informace zaslala na adresu „X“. Z emailu se žádostí, který přiložila k replice, podle ní vyplývá, že email byl zaslán na adresu „X“. Z přiloženého printscreenu stránek Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – Severní Terasa je podle žalobkyně zřejmé, že šlo o kontaktní emailovou adresu úřadu. Dodala, že městský obvod i žalovaný se navíc žádostí zabývali v režimu InfZ; to, že se špatného doručení dovolávají až po podání žaloby, proto považuje za velmi zvláštní.
11. U rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 7 As 64/2013, podle žalobkyně žalovaný pomíjí, že MUDr. Š., CSc., (pozn. soudu – žalobkyně v replice doručené soudu dne 16. 5. 2019 uváděla v celé replice MUDr. C., v upřesnění repliky doručené soudu dne 19. 5. 2019 toto označila za chybu a uvedla, že mělo jít vždy stejně jako v podané žádosti o MUDr. Š., CSc.) je zaměstnancem nemocnice, tedy subjektu, jehož činnost je téměř výhradně hrazena ze systému zdravotního pojištění, a proto je zde dán veřejný zájem. Navíc šlo o přestupek, který MUDr. Š., CSc., spáchal během pracovní doby, při poskytování zdravotních služeb a vůči osobě blízké pacienta nemocnice. Jde o lékaře, který má chránit zdraví ostatních. Pokud napadne jinou osobu, jde o jednání, které je ve zcela zásadním rozporu s jeho profesí. Veřejný zájem na poskytnutí informace žalobkyně spatřuje také v tom, aby každý potenciální pacient mohl zhodnotit, zda je schopen dotyčnému lékaři důvěřovat ohledně tak zásadní věci, jako je zdraví a potažmo i život. MUDr. Š., CSc., navíc působí na dětské klinice, tedy pečuje primárně o dětské pacienty. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že veřejný zájem by měl v daném případě – stejně jako v případě soudce z rozsudku Nejvyššího správního soudu – převážit nad právem MUDr. Š., CSc., na ochranu soukromí. Veřejný zájem podle ní plyne i z propojenosti mezi zaměstnavatelem MUDr. Š., CSc., a orgánem, který rozhodoval v přestupkovém řízení. Toto propojení podle ní zavdává důvod k pochybám o řádném vyřízení věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Za další zcela zásadní nedostatek žalobkyně označila to, že žalovaný stále neprovádí test proporcionality, byť ho zmiňuje ve svém vyjádření k žalobě.
13. Argumentaci žalovaného o tom, že v žádosti o informace neuvedla účel a cíl požadované informace žalobkyně označila za absurdní, neboť základním principem InfZ je právě absence povinnosti tvrdit účel, pro který je daná informace požadována.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud se nejprve zabýval tvrzením žalovaného vzneseným poprvé až ve vyjádření k žalobě, podle kterého žádost žalobkyně vůbec nebyla žádostí ve smyslu InfZ, a že ji tedy městský obvod (povinný subjekt) nebyl povinen vyřizovat. Žalobkyně nerozporela tvrzení žalovaného o tom, že žádost zaslala běžným emailem neopatřeným uznávaným elektronickým podpisem. Žalobkyně a žalovaný se však rozcházel v tom, zda žalobkyně předmětnou žádost zaslala na adresu elektronické podatelny městského obvodu (jak tvrdí žalobkyně a předvídá § 14 odst. 3 InfZ), nebo na běžný mail zaměstnance povinného subjektu „X“ (jak tvrdí žalovaný, přičemž v tom případě by dle § 14 odst. 4 InfZ šlo o žádost ve smyslu InfZ).
17. Vzhledem k tomu, že v předloženém spise byl založen pouze email obsahující žádost o poskytnutí o informace dle InfZ odeslaný dne 27. 10. 2018 ve 14:49 hod. z emailové adresy žalobkyně na adresu „X“ a žalobkyně k vyjádření k replice namítala zaslání žádosti na adresu elektronické podatelny městského obvodu „X“, vyžádal si soud u žalovaného vyjádření městského obvodu. Městský obvod soudu potvrdil, že dne 27. 10. 2018 byl skutečně do jeho podatelny doručen email od žalobkyně. Podatelnu má na starost zaměstnanec městského obvodu pan V. J. Dne 31. 10. 2018 byl email přeposlán oprávněné úřední osobě paní L. B., která jej následujícího dne nechala podatelnu zaevidovat do spisové služby pod ev. č. 10439/2018.
18. Soud má za to, že tímto byl vyjasněn rozpor v tvrzeních žalobkyně a žalovaného, když bylo městským obvodem jakožto povinným subjektem potvrzeno tvrzení žalobkyně, která email se žádostí o informaci v souladu s § 14 odst. 3 InfZ zaslala do elektronické podatelny povinného subjektu.
19. K námitce žalovaného, podle kterého žádost žalobkyně nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem a následně potvrzena, soud poukazuje na komentář k InfZ, podle kterého *„žádost doručená v písemné podobě jako datová zpráva („e-mailem“) je písemnou* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádostí o poskytnutí informace ve smyslu § 13 odst. 1 (je-li doručena na elektronickou adresu podatelny povinného subjektu – viz § 14 odst. 3 a 4). Tato zpráva přitom nemusí být opatřena uznávaným elektronickým podpisem, neboť InfZ takovou povinnost nestanoví a požadavky na podání podle § 37 SpŘ nejsou na žádost o poskytnutí informace aplikovatelné (srov. rozsudky NSS č. j. 8 Ans 15/2012-34 a MS v Praze č. j. 8 A 52/2012-47 a č. j. 3 A 37/2012-51).“ (FUREK, Adam. § 13 [Žádost o poskytnutí informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 649.)

20. Soud proto uzavřel, že žádost o informace byla žalobkyní podána v souladu s příslušnými ustanoveními InfZ, nic nebránilo jejímu vyřízení v režimu InfZ a v případě vydaných rozhodnutí ani jejich soudnímu přezkumu.
21. Dále se proto již soud zabýval samotným meritem věci, a to posouzením, zda v daném případě byly splněny podmínky pro odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí konečného rozhodnutí vydaného ve věci trestního oznámení podaného paní P. L. na MUDr. J. Š., CSc., která byla městskému obvodu dne 12. 4. 2018 postoupena příslušným oddělením Policie ČR.
22. S ohledem na to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, soud zdůrazňuje, že není vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Rovněž to znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán.
23. Soud zjistil, že oba správní orgány podle svých rozhodnutí zastávaly názor, že požadovanou informaci nelze poskytnout, neboť jejím poskytnutím by došlo k zásahu do osobního a soukromého života MUDr. Š., CSc. Žalobkyně vytýká prvostupňovému rozhodnutí nesprávnou citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, jehož závěry navíc označuje za překonané. K tomu soudu konstatuje, že městský obvod důvod pro odmítnutí žádosti nedovožoval z tohoto rozsudku a žalovaný se jím nezabýval vůbec. Žalobkyni lze přisvědčit v tom smyslu, že z textu psaného kurzívou na str. 2, konkrétně druhý odstavec, rozhodnutí městského obvodu není zřejmé, zda jde o citaci (a případně čeho) či parafrázi, případně aktualizaci závěrů dle rozsudku Nejvyššího správního soudu. To však nic nemění na tom, že z tohoto odstavce povinný subjekt, a již vůbec ne žalovaný (viz druhý odstavec poslední strany napadeného rozhodnutí), nedovožoval důvod pro odmítnutí žádosti žalobkyně.
24. Soud proto uzavírá, že argumentace žalobkyně vztahem právní úpravy InfZ a úpravou nahlížení do spisu dle správního řádu se do značné míry míjí s obsahem a zejména nosným důvodem napadeného rozhodnutí. Vznesenou domněnku, podle které snad stejnou chybou ve vadné citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí městského obvodu mohou být zatížena i jiná rozhodnutí povinného subjektu, soud považuje nejen za spekulativní, ale zejména za nerelevantní pro danou věc.
25. Správní orgány ve svých rozhodnutích upřednostnily právo na ochranu osobních údajů, osobnosti a soukromí dotčené osoby, tj. MUDr. Š., CSc., před právem na informace, a z tohoto důvodu odmítly žalobkyni poskytnout požadovanou informaci. Soud se proto zabýval tím, zda tak učinily v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Podle § 16 odst. 4 InfZ platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
27. Podle § 8a odst. 1 InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
28. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ se pro účely tohoto zákona rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
29. Podle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
30. Soud konstatuje, že MUDr. Š., CSc., jakožto lékař působící ve společnosti Krajská zdravotní, a.s., není funkcionářem, zaměstnancem veřejné zprávy ani – alespoň co mu je známo, přičemž žalobkyně v tomto směru nic netvrdila – osobou veřejně činnou.
31. Z tohoto důvodu je pak nepřiléhavý odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, neboť ten se zabýval žádostí o poskytnutí informace týkající se okolností protiprávního jednání, kterého se dopustil soudce Obvodního soudu pro Prahu 9, tj. osoba veřejně činná.
32. Dále soud z předloženého spisu týkajícího se přestupkového řízení o věci, ve které paní P. L. původně na Policii ČR podala trestní oznámení na MUDr. Š., CSc., zjistil, že k předmětnému jednání mělo sice dojít v prostorách nemocnice během pracovní doby MUDr. Š., CSc., avšak že paní L. nebyla osobou, které by ve zdravotnickém zařízení byla poskytována zdravotní péče a že k předmětnému jednání nedošlo při poskytování zdravotní péče ani s ní toto jednání bezprostředně nesouviselo.
33. K tomu soud poukazuje na závěr, který – sice ve vztahu k úředním osobám, tj. zaměstnancům veřejné správy, u kterých je obecně dán veřejný zájem na informace o jejich činnosti – učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40, a aproboval jej i Ústavní soud, který usnesením ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 1112/19, odmítl ústavní stížnosti proti tomuto rozsudku. Nejvyšší správní soud zde uzavřel, že rozsah práva na informace, stejně tak i práva na soukromí dotčených osob je třeba hodnotit z toho pohledu, zda je skutečně v obecném veřejném zájmu zveřejnění jména a příjmení osob, které se dopustily v prostorách orgánu veřejné moci určitého jednání. Je třeba zkoumat, zda k jednání došlo při výkonu veřejné moci či úřední činnosti, a to, že k němu došlo v prostorách veřejného orgánu a v pracovní době jeho zaměstnanců,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z něj ještě nečiní věc, jejíž zveřejnění, včetně zveřejnění jmen a příjmení těchto osob, je v obecném veřejném zájmu.

34. Městský obvod svou argumentaci o nutnosti upřednostnit za dané situace právo MUDr. Š., CSc., na soukromí podpořil též citací metodického doporučení odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra, podle kterého žádost o informace o přestupkovém řízení vedeném proti určité konkrétní fyzické osobě např. pro přestupek proti občanskému soužití, bude zpravidla nutné zcela odmítnout, neboť poskytnutím i jen dílčí informace by mohlo dojít k porušení ochrany osobních údajů či osobnosti fyzické osoby, již se správní řízení týká.
35. Takovýto názor je obsažen i v komentáři k InfZ (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš. § 2 [Povinnost poskytovat informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 21.). Dále správní orgány vycházely z ustanovení týkajících se ochrany osobních údajů, poukázaly na čl. 10 Listiny základních práv a svobod a uzavřely, že poskytnutím i jen dílčí informace by mohlo dojít k zásahu do soukromého života MUDr. Š., CSc.
36. Soud tuto úvahu shledává s ohledem na výše uvedené skutečnosti v souladu se zákonem. V souladu s výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40, je postup, kdy je při poskytování informací o přestupcích poskytována ochrana soukromí dotčených osob, a to i když se jedná o jednání, ke kterému došlo v prostorách veřejného orgánu a v pracovní době jeho zaměstnanců. V dané věci přitom jednání, kterého se měl podle podaného trestního oznámení dopustit MUDr. Š., CSc., nijak nesouvisí s výkonem veřejné správy. Účelem InfZ přitom je zejména zajistit veřejnosti přístup k informacím, které právě s výkonem veřejné správy souvisí. Ochrana poskytnutá soukromí MUDr. Š., CSc., proto musí být v daném případě nutně vyšší než ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem.
37. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byla ochrana soukromí dotčených osob zajištěna anonymizací jejich osobních údajů. Anonymizace osobních údajů v nyní projednávané věci by však tento efekt neměla, neboť je vyžadována konkrétní listina týkající se MUDr. Š., CSc., a jde tedy o informace o určeném subjektu údajů ve smyslu § 4 písm. a) ZOOÚ. Z uvedených důvodů proto podle soudu bylo namíste v projednávané věci upřednostnit ochranu soukromí MUDr. Š., CSc., a požadovanou informaci neposkytnout.
38. Pro úplnost soud dodává, že veřejný zájem, který žalobkyně zmínila v odvolání proti rozhodnutí městského obvodu, tedy zájem na poskytnutí informace o tom, zda zaměstnanci Masarykovy nemocnice dodržují zákon o zdravotních službách, v daném případě nelze shledat, neboť v trestním oznámení popsané jednání se poskytování zdravotních služeb netýká. Povinný subjekt nadto ani není k projednávání případných přestupků na tomto úseku státní správy věcně příslušný.
39. K poukazu žalobkyně na to, že správní orgány neprovedly test proporcionality, soud konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se existencí veřejného zájmu na poskytnutí požadované informace a kolizí práva na informace s právem na ochranu soukromí a osobnosti dotčené osoby, tj. MUDr. Š., CSc., v dostatečném rozsahu zabývaly a své úvahy a závěr o tom, že je třeba upřednostnit právo na ochranu soukromí a osobnosti, a přitom nelze poskytnout ani dílčí informaci, dostatečně odůvodnily.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl dokazování emailem ze dne 27. 10. 2018 se žádostí o poskytnutí informace a printscreenem webové stránky městského obvodu, neboť ty byly žalobkyní navrženy k prokázání doručení žádosti do podatelny povinného subjektu, což se ohledem na další průběh řízení ukázalo být mezi stranami nespornou skutečností.
41. Námitkou propojenosti mezi zaměstnavatelem MUDr. Š., Csc., a orgánem, který rozhodoval v přestupkovém řízení, ze které podle žalobkyně plyne veřejný zájem a která podle ní zavdává důvod k pochybám o řádném vyřízení věci, se soud nemohl zabývat, neboť byla uplatněna až v replice ze dne 16. 5. 2019, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s.
42. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. července 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.